Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Michaëlis, Sophus
Titel:	Sang til Solen
Citation:	Michaëlis, Sophus: ”Sang til Solen”, i Michaëlis, Sophus: *Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen*, Gyldendal, 1893, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_03-shoot-workid63845/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)
Anvendt udgave:	Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen

Sang til Solen.

Tag mig, I syngende Vover,
og bær mig i Vesterled bort.
Bag de skumrende Skove
stiger Natten saa sort.
Bakkernes bløde Bølger
vugges bort i det Fjærne,
over dem tændes en stille
gyldenttindrende Stjerne.

Langsomt stævner jeg fremad
over det klukkende Vand.
Solens svindende Lue
er som en Støtte i Brand,
en Støtte der viser mig Veje
gennem Tankernes Ørk:
O Sol, hvor vilde foruden
dig min Sjæl være mørk.

Her i min Baad jeg knæler
vendt mod dit Himmellys,
gennem hver inderste Fiber
skælver dit hellige Gys.
Sol, du elskede høje,
Sol, du daarende varme,
du slutter den hele Klode
i moderligt milde Arme.

Sivskovens Kroner lysne
blankt af en glinsende Bræm,
Rømmens guldrøde Klaser
funkle langs Bredden frem.
Og i mit duggede Øje
skinner din gyldne Gnist,
Sol, du elskede høje,
skin du baade først og sidst.

Skin, naar mit Hjerte sig aabner
og drikker al Verdens Duft,
skin, naar min Sjæl sig lukker
over Drømmenes Luft.
Skin, naar mit Hoved sig rejser
i svulmende Menneskemagt,
skin, naar i Dødens Hvile
mit Legem har træt sig strakt.

Sol, du glødende Øje,
Ørkenens Søn har du set,
naar han knæled mod Aften
og mindedes Guds Profet.
Du stærke straalende Øje,
som gaar gennem Natten frem,
er dog kun et Blink fra det store
evige Lysets Hjem.

8. Avg. 1892.